

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
της 3ης Φεβρουαρίου 1976 *

Στην υπόθεση 63/75,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση του cour d'appel του Παρισιού (τέταρτο τμήμα) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογή του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΟΚ, με την οποία ζητείται, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του παραπέμνοντος δικαστηρίου μεταξύ

SA Fonderies Roubaix-Wattrelos

και

Société nouvelle des Fonderies A. Roux,

Société des Fonderies JOT,

η έκδοση προδικαστικής απόφασεως ως προς την ερμηνεία του άρθρου 4, παράγραφος 2, περίπτωση 1, του κανονισμού 17 του Συμβουλίου, της 6ης Φεβρουαρίου 1962 (ΕΕ ειδ. έκδ. τόμος 08/001, σ. 25),

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

συγκείμενο από τους R. Lecourt, πρόεδρο, R. Monaco και H. Kutscher, προέδρους τμήματος, A. M. Donner, J. Mertens de Wilmars, M. Sørensen και A. J. Mackenzie Stuart, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: G. Reischl
γραμματέας: A. Van Houtte

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

(το μέρος που περιέχει τα περιστατικά παραλείπεται)

Σκεπτικό

- 1 Με απόφαση της 5ης Ιουλίου 1975, που περιήλθε στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 16 Ιουλίου 1975, το *cour d'appel* του Παρισιού υπέβαλε, δυνάμει του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΟΚ, προδικαστικό ερώτημα ως προς την ερμηνεία του άρθρου 4, παράγραφος 2, περίπτωση 1, του κανονισμού του Συμβουλίου 17, της 6ης Φεβρουαρίου 1962, περί εφαρμογής των άρθρων 85 και 86 της Συνθήκης (ΕΕ ειδ. έκδ., τόμος 08/001, σ. 25).
- 2 Το ερώτημα αυτό αφορά το ζήτημα αν «μία σύμβαση που συνήφθη μεταξύ δύο επιχειρήσεων ενός κράτους μέλους και έχει ως αντικείμενο την πώληση, με τα λιγότερα έξοδα, προϊόντος εισαγομένου από άλλο κράτος μέλος, από τον ένα συμβαλλόμενο, χάρη στη χρήση των αποθηκών και του δικτύου διανομής του άλλου συμβαλλομένου, πρέπει να θεωρηθεί ότι «αφορά» την εισαγωγή και κατόπιν αυτού να υπαχθεί ή όχι στην κοινοποίηση που προβλέπει το άρθρο 4, παράγραφος 1, του κανονισμού».
- 3 Από το φάκελο προκύπτει ότι η διαφορά της κύριας δίκης μεταξύ δύο επιχειρήσεων με έδρα τη Γαλλία αφορά το κύρος, σε σχέση με το άρθρο 85 της Συνθήκης, μιας συμβάσεως με την οποία η μία παραχωρεί στην άλλη για ένα τμήμα του γαλλικού εδάφους το δικαίωμα διανομής και πωλήσεως χυτών αντικειμένων γερμανικής καταγωγής, των οποίων την αποκλειστικότητα πωλήσεως έχει αυτή η ίδια η παραχωρούσα επιχείρηση για όλο αυτό το έδαφος, δυνάμει συμβάσεως με το Γερμανό παραγωγό.
- 4 Στην προκειμένη υπόθεση γεννάται το ζήτημα αν αυτή η σύμβαση περαιτέρω παραχωρήσεως του δικαιώματος αποκλειστικής πωλήσεως, υπό την προϋπόθεση ότι εμπίπτει στην απαγόρευση του άρθρου 85, παράγραφος 1, όχι όμως και στην εξαίρεση κατά κατηγορίες που προβλέπει το άρθρο 1, του κανονισμού 67/67 της Επιτροπής, της 22ας Μαρτίου 1967 (ΕΕ ειδ. έκδ., τόμος 08/001, σ. 65), έπρεπε για να μπορέσει, δυνάμει του άρθρου 85, παράγραφος 3, να τύχει ατομικής εξαιρέσεως απαγορεύσεως, να έχει προηγουμένως κοινοποιηθεί.

- 5 Το άρθρο 4, παράγραφος 1, του κανονισμού 17 ορίζει ότι οι συμφωνίες που προβλέπονται στο άρθρο 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης, οι οποίες συνήφθησαν μετά την 13η Μαρτίου 1962 — ημερομηνία ενάρξεως της ισχύος του κανονισμού 17 — πρέπει να κοινοποιούνται στην Επιτροπή κατά το γράμμα όμως της παραγράφου 2, περίπτωση 1, του ίδιου άρθρου, η κοινοποίηση αυτή δεν είναι αναγκαία όταν πρόκειται για συμφωνίες στις οποίες μετέχουν μόνον επιχειρήσεις ενός κράτους μέλους και εφόσον δεν αφορούν ούτε εισαγωγές ούτε εξαγωγές μεταξύ κρατών μελών.
- 6 Η δεύτερη αυτή προϋπόθεση πρέπει να ερμηνευθεί σε συνάρτηση με την οικονομία του άρθρου 4 και με τους στόχους διοικητικής απλοποίησης τους οποίους επιδιώκει, μη υποχρεώνοντας τις επιχειρήσεις να κοινοποιούν τις συμβάσεις οι οποίες, μολονότι εμπίπτουν στο άρθρο 85, παράγραφος 1, εμφανίζονται γενικά, λόγω των ιδιομορφιών τους, ως λιγότερο επιζήμιες ενόψει των στόχων αυτής της διατάξεως και συνεπώς ικανές προφανώς να εμπέσουν στην παράγραφο 3 του ίδιου άρθρου 85.
- 7 Όταν πρόκειται για συμφωνίες μεταξύ δύο επιχειρήσεων του ίδιου κράτους μέλους, η ιδιότητα αυτή υφίσταται κατά το πλείστον όταν πρόκειται για συμφωνίες αποκλειστικότητας πωλήσεων, οι οποίες αφορούν τη διάθεση στο εμπόριο εμπορευμάτων, όταν η διάθεση που προβλέπεται από τη συμφωνία διενεργείται αποκλειστικά στο έδαφος μόνο του κράτους μέλους όπου οι επιχειρήσεις έχουν την έδρα τους, ακόμη κι αν πρόκειται για εμπορεύματα, τα οποία σε προηγούμενο στάδιο είχαν εισαχθεί από άλλο κράτος μέλος.
- 8 Επομένως, το γεγονός ότι τα προϊόντα που αποτελούν αντικείμενο τέτοιων συμφωνιών είχαν προηγουμένως εισαχθεί από άλλο κράτος μέλος δεν έχει αυτό και μόνο ως συνέπεια να θεωρούνται οι συμφωνίες αυτές ότι αφορούν την εισαγωγή κατά την έννοια του άρθρου 4, παράγραφος 2, του κανονισμού 17.
- 9 Για να δοθεί στο εθνικό δικαστήριο πρόσφορη απάντηση, πρέπει να καθοριστεί ποιος είναι αρμόδιος να διαπιστώσει αν οι συμφωνίες που εξαιρούνται κατ' αυτό τον τρόπο από την κοινοποίηση εμπίπτουν ή μη στις διατάξεις του άρθρου 85, παράγραφος 1, σε καταφατική δε περίπτωση, αν τυγχάνουν της εξαιρέσεως του άρθρου 85, παράγραφος 3.
- 10 Τα εθνικά δικαστήρια που έχουν επιληφθεί διαφοράς σχετικά με το κύρος τέτοιων συμφωνιών έχουν την αρμοδιότητα να κρίνουν, υπό την επιφύλαξη της ενδεχομένης εφαρμογής του άρθρου 177, αν οι συμφωνίες αυτές μπορούν να επηρεάσουν κατά τρόπο αισθητό το εμπόριο μεταξύ κρατών μελών.

- 11 Αν συμβαίνει αυτό, τα δικαστήρια αυτά είναι επίσης αρμόδια για να διαπιστώσουν ότι συμβάσεις σαν κι αυτές που αναφέρονται στο ερώτημα, εμπίπτουν, παρά την έλλειψη κοινοποιήσεως, στην εξαίρεση κατά κατηγορίες που προβλέπει ο κανονισμός 67/67 της Επιτροπής, δυνάμει του άρθρου 85, παράγραφος 3.
- 12 Πράγματι, δυνάμει του άρθρου 1, παράγραφος 1, του κανονισμού αυτού και υπό την επιφύλαξη της τηρήσεως των διατάξεων του άρθρου 3 του ίδιου κανονισμού, οι συμφωνίες στις οποίες μετέχουν μόνο δύο επιχειρήσεις ανήκουσες σε διαφορετικά κράτη μέλη
- «α) στις οποίες, η μία αναλαμβάνει την υποχρέωση έναντι της άλλης να διαθέτει ορισμένα προϊόντα μόνο σ' αυτήν, με σκοπό τη μεταπώληση εντός ορισμένου τμήματος της κοινής αγοράς· ή
- β) στις οποίες η μία αναλαμβάνει την υποχρέωση έναντι της άλλης να προμηθεύεται ορισμένα προϊόντα μόνο απ' αυτήν, με σκοπό τη μεταπώληση· ή
- γ) στις οποίες οι δύο επιχειρήσεις έχουν αναλάβει εκατέρωθεν υποχρεώσεις αποκλειστικής διαθέσεως και προμηθείας υπό την έννοια των περιπτώσεων α και β, με σκοπό τη μεταπώληση»,
- τυγχάνουν, μέσω γενικής διατάξεως, της εξαίρεσεως που προβλέπει το άρθρο 85, παράγραφος 3 και επομένως εξαιρούνται μόνο γι' αυτό το λόγο, κι αυτές επίσης, από την υποχρέωση κοινοποιήσεως.
- 13 Δεν υφίσταται κανένας λόγος συναγόμενος από τους στόχους του κανονισμού 67/67 για να μην υπαχθούν στη γενική αυτή εξαίρεση οι συμφωνίες ομοίας φύσεως όταν συνάπτονται μεταξύ δύο επιχειρήσεων που ανήκουν στο ίδιο κράτος μέλος.
- 14 Αντιθέτως, οι λόγοι οι οποίοι συνηγορούν υπέρ της εξαίρεσεως κατά κατηγορίες όταν πρόκειται για συμφωνίες μεταξύ δύο επιχειρήσεων διαφορετικών κρατών μελών ισχύουν επίσης στην περίπτωση ομοίων συμφωνιών που συνήφθησαν μεταξύ δύο επιχειρήσεων του ίδιου κράτους μέλους.
- 15 Βέβαια, η παράγραφος 2 του άρθρου 1 του κανονισμού 67/67 ορίζει ότι «η παράγραφος 1 δεν εφαρμόζεται σε συμφωνίες, στις οποίες συμμετέχουν μόνο επιχειρήσεις ενός κράτους μέλους και οι οποίες αφορούν τη μεταπώληση προϊόντων στο εσωτερικό αυτού του κράτους μέλους».

- 16 Η διάταξη όμως αυτή δεν μπορεί να έχει την έννοια ότι εξαιρούνται οι συμφωνίες που συνήφθησαν μεταξύ δύο επιχειρήσεων του ίδιου κράτους μέλους.
- 17 Πράγματι, από την τέταρτη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 67/67 προκύπτει ότι η Επιτροπή έκρινε «ότι οι συμφωνίες αποκλειστικότητας αυτού του είδους που έχουν συναφθεί στο εσωτερικό κράτους μέλους δύνανται μόνο σε εξαιρετικές περιπτώσεις να επηρεάσουν το εμπόριο μεταξύ κρατών μελών και επομένως δεν είναι αναγκαίο να συμπεριληφθούν στον παρόντα κανονισμό».
- 18 Επομένως, η έννοια της παραγράφου 2 είναι ότι εξαιρεί από το πεδίο εφαρμογής του άρθρου 85, παράγραφος 1, συνεπώς δε και από τον κανονισμό 67/67, τις συμφωνίες αποκλειστικότητας που έχουν χαρακτήρα αμιγώς εθνικό και δεν μπορούν να επηρεάσουν κατά τρόπο αισθητό το εμπόριο μεταξύ κρατών μελών.
- 19 Αντιθέτως, δεν έχει ως σκοπό να αποκλείσει από την εξαίρεση κατά κατηγορίες τις συμφωνίες οι οποίες, μολοντί συνήφθησαν μεταξύ δύο επιχειρήσεων του ίδιου κράτους μέλους, μπορούν κατ' εξαίρεση να επηρεάσουν κατά τρόπο αισθητό το εμπόριο μεταξύ κρατών μελών, επιπλέον δε πληρούν όλες τις προϋποθέσεις που προβλέπει το άρθρο 1 του κανονισμού 67/67.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

κρίνοντας επί του ερωτήματος που του υπέβαλε το cour d'appel του Παρισιού, με απόφαση της 5ης Ιουλίου 1975, αποφαινεται:

- 1) Το άρθρο 4, παράγραφος 2, περίπτωση 1, του κανονισμού του Συμβουλίου 17, καθόσον εξαιρεί από την κοινοποίηση τις συμφωνίες που δεν αφορούν ούτε εισαγωγή ούτε εξαγωγή, πρέπει να ερμηνευθεί ως επεκτεινόμενο στις συμφωνίες αποκλειστικής πώλησεως, οι οποίες αφορούν τη διάθεση στο εμπόριο εμπορευμάτων, όταν η διάθεση την οποία προβλέπει η συμφωνία διενεργείται αποκλειστικά στο έδαφος ενός μόνο κράτους μέλους, όπου οι επιχειρήσεις έχουν την έδρα τους, ακόμη κι όταν πρόκειται για εμπορεύματα, τα οποία, σε προηγούμενο στάδιο, εισήχθησαν από άλλο κράτος μέλος.
- 2) Η παράγραφος 2 του άρθρου 1 του κανονισμού 67/67 της Επιτροπής, της οποίας η έννοια είναι να αποκλείσει από το πεδίο εφαρμογής του άρθρου 85,

παράγραφος 1, κατά συνέπεια δε και του κανονισμού 67/67, τις συμφωνίες αποκλειστικότητας που έχουν χαρακτήρα αμιγώς εθνικό και δεν μπορούν να επηρεάσουν κατά τρόπο αισθητό το εμπόριο μεταξύ κρατών μελών, δεν έχει ως σκοπό να αποκλείσει από την εξαίρεση κατά κατηγορίες τις συμφωνίες οι οποίες, μολονότι συνήφθησαν μεταξύ δύο επιχειρήσεων του ίδιου κράτους μέλους, μπορούν κατ' εξαίρεση να επηρεάσουν κατά τρόπο αισθητό το εμπόριο μεταξύ κρατών μελών, επιπλέον δε πληρούν όλες τις προϋποθέσεις που προβλέπει το άρθρο 1 του κανονισμού 67/67.

Κρίθηκε από το Δικαστήριο στο Λουξεμβούργο στις 3 Φεβρουαρίου 1976.

Lecourt

Monaco

Kutscher

Donner

Mertens de Wilmars

Sørensen

Mackenzie Stuart

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 3 Φεβρουαρίου 1976.

Ο γραμματέας
A. Van Houtte

Ο πρόεδρος
R. Lecourt